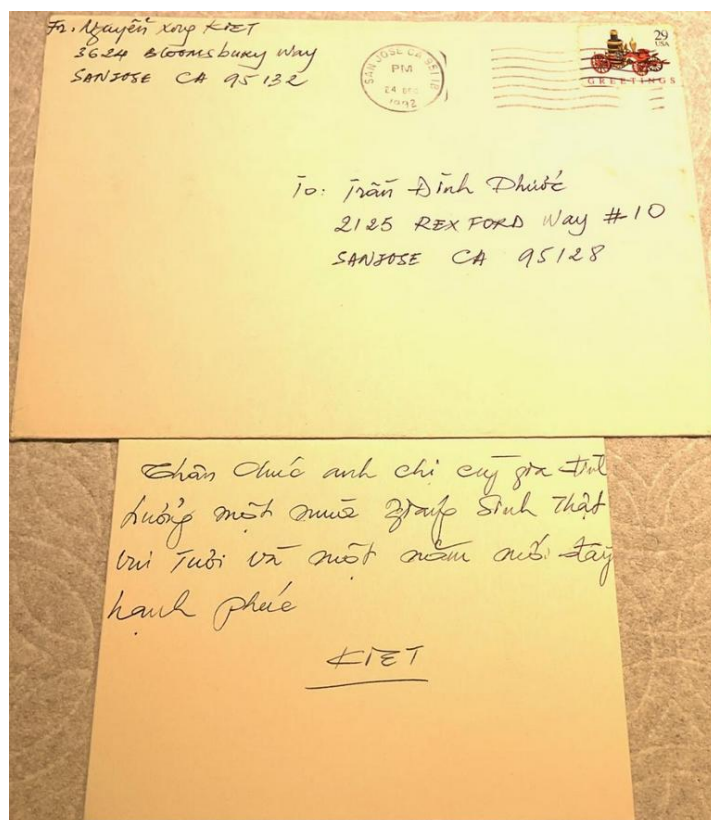

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Thiệp Giáng Sinh Của Bạn Cùng Kho á 7/68 Không Quân Đã Đi Xa-
Bạn Nguyễn Xong Kiệt** của thân hữu **Trần Đình Phước**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời.

Thiệp Giáng Sinh của Bạn Cùng Khoá 7/ 68 KQ Đã Đi Xa Bạn Nguyễn Xong Kiệt

Hôm nay, trong lúc dọn dẹp các hồ sơ, giấy tờ và các thư từ cũ để chào đón năm mới; tình cờ, tôi bắt gặp một thiệp Giáng Sinh đã phai màu theo thời gian của một người bạn cùng Khóa 7/68 Không Quân viết gửi chúc mừng tôi cách đây 33 năm, khi gia

đình tôi vừa đến San José. Thiệp chúc mừng Giáng Sinh và Năm Mới của Bạn **Nguyễn Xong Kiệt**.

Trong quan hệ bạn bè cùng Khoá, tôi không chơi thân với Kiệt. Thời gian thụ huấn giai đoạn một ở Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung, và giai đoạn hai ở Trường Bộ Binh Thủ Đức; thỉnh thoảng gặp nhau, chỉ bắt tay chào hỏi xã giao.

Sau khi mãn khoá vào ngày Thứ Bảy 12 tháng 03, năm 1969, chúng tôi được mang cấp bậc Chuẩn Úy. Trình diện Bộ Tư Lệnh Không Quân và được nghỉ phép 10 ngày. Hết hạn phép, tùy theo ngành nghề tiếp tục học Anh Văn và học các ngành chuyên môn.

Kiệt thuộc chỉ số Hành Chánh Tài Chánh, Sau khi học xong, Kiệt được chuyển về Phòng Tài Chánh Sư Đoàn 4 Không Quân, trú đóng ở Cần Thơ. Còn tôi thuộc chỉ số Kiểm Báo, đơn vị là Trung Tâm 2 Kiểm Báo trú đóng mãi tận Sơn Trà, Đà Nẵng, còn có tên Panama, hay Monkey Mountain, vì trên núi có nhiều khỉ sinh sống và quanh năm sương mù bao phủ. Do đó, không có cơ hội gặp lại nhau.

Tháng 10, năm 1992, khi gia đình tôi đến San José, một số các bạn cùng Khoá 7/68 KQ ở đây đã tổ chức tiếp đón tiếp và giúp đỡ gia đình tôi. Nhân dịp này, tôi gặp lại những chiến hữu năm xưa, trong số đó có bạn Nguyễn Xong Kiệt. Ngẫm nghĩ lại thời gian đã hơn hai mươi ba năm trôi qua mới có dịp gặp lại

Sau ngày 30 tháng 04, năm 1975. Kiệt và tôi không di tản được. Cả hai phải vào Đại Học Máu một thời gian. Khi tốt nghiệp. Kiệt tìm đường vượt biên thành công, được định cư ở Mỹ, còn tôi sau một thời gian lăn lóc kiếm sống bằng đủ mọi nghề, đủ mọi

cách để mưu sinh. Cuối cùng, chương trình HO ra đời. Tôi nộp đơn và được Chính Phủ Hoa Kỳ chấp thuận cho đi tị nạn Hoa Kỳ.

Các bạn Khoá 7/68 KQ và tôi đều có một nhận xét chung. Kiệt là con người hiền hậu, trầm lặng, khiêm nhường, lúc nào miệng cũng nở một nụ cười và luôn luôn đối xử tốt với bạn bè. Nên được bạn cùng Khoá thương quý.

Sau buổi hội ngộ với các bạn cùng Khóa, Kiệt ghé thăm tôi vài lần, động viên tinh thần và an ủi tôi rất nhiều. Kiệt khuyên tôi hãy an tâm, đừng nản chí bỏ cuộc. Tất cả những người mới đến, thời gian đầu còn xa lạ, bỡ ngỡ, nên đều gặp trở ngại, khó khăn. Dần dần sẽ hội nhập. Ngay chính bản thân Kiệt cũng gặp muôn vàn khó khăn khi vừa đến Mỹ, một thời gian sau mới tạm ổn định. Kiệt tin tưởng rằng tôi sẽ vượt qua dễ dàng.

Kiệt muốn giúp tôi học lái xe và khi lấy được bằng lái, Kiệt sẽ tặng tôi một chiếc xe cũ, nhưng máy móc vẫn còn tốt. Kiệt nói với tôi, bạn bè với nhau, bạn đừng ngại. Trước tấm lòng tốt của Kiệt, tôi chỉ biết cảm ơn, xin hẹn với Kiệt, cho tôi được trả lời sau.

Trong khi phải lo toan nhiều việc, tôi chưa kịp trả lời Kiệt về nhã ý của bạn thì được tin bạn bị bệnh nặng, và sau đó đã không qua khỏi. Nghe tin bạn mất, tôi cảm thấy hụt hẫng, buồn vô hạn về sự ra đi bất ngờ của Kiệt và cảm kích tấm lòng tốt và chân thành mà Kiệt đã dành cho tôi; dù trước đó giữa Kiệt và tôi không thân thiết lắm!

Có lẽ trong Khoá 7/68 Không Quân **Bạn Nguyễn Xong Kiệt** là người bỏ bạn bè cùng Khoá ra đi sớm nhất ở miền Bắc Cali và ở Hải Ngoại. Khi bạn mất tuổi đời vừa mới ngoài 40, còn tràn đầy năng lực và nhựa sống. Rất vui, khi tôi được biết hiện nay các con của bạn đều học hành thành công và có sự nghiệp vững vàng.

Bây giờ, bạn đang phiêu du ở cõi Vĩnh Hằng. Không còn gặp những phiền toái của cuộc đời ô trọc, ganh ăn, ghét ở, ích kỷ và hận thù. Còn chúng tôi đang ở tuổi ngoài Thất Thập Cổ Lai Hy, đang ngụp lặn trong những cơn sóng dữ của cuộc sống hằng ngày; phải lo toan đủ thứ phiền phức, nghiệt ngã của cuộc đời ô trọc, để rồi cuối cùng cũng sẽ gặp lại bạn ở cuối trời chân mây.

Hôm nay, giữa thời tiết giá lạnh của San José, miền Bắc Cali, mệnh danh là Thung Lũng Hoa Vàng, bên ly cà phê đen không đường, trong căn nhà nhỏ ấm cúng, có trồng một số cây ăn trái, một số cây cảnh và vài chậu Christmas Cactus đang nở rộ những hoa màu hường, màu trắng; thỉnh thoảng có vài con Hummingbird bay lượn qua, tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi có một gia đình êm ấm, bên cạnh con cháu, không phải lo toan, dành thời giờ đọc sách báo, chăm sóc cây kiểng và lâu lâu tụ năm, tụ ba ngồi uống cà phê với bạn bè ở Cà Phê Paris Baguette trong khu VietNam Town để tìm về kỷ niệm xưa, Kỷ niệm một thời chinh chiến điêu linh. Điểm danh lại xem ai còn, ai mất. Bạn nào đang sống ở Việt Nam. Tôi cảm thấy mình quá may mắn. Tôi thâm cảm ơn Đấng Tối Cao, Ông Bà khuất mặt đã phù trợ cho tôi có được cuộc sống như ngày hôm nay.

Tuổi về chiều bình yên nơi đất khách, quê người.

Bây giờ, vé xe một chiều đã cầm sẵn trên tay. Chỉ còn chờ tài xế ngừng lại, mời lên xe là đi thôi! Đi để gặp lại các bạn cùng khoá và Bạn Nguyễn Xong Kiệt đang đợi từ xa.

Tôi nhẹ nhẹ bước đến bên bàn làm việc, mở Computer viết đôi dòng để tưởng nhớ đến một người bạn dễ thương của Khoá 7/68 KQ đã đến thăm, khi tôi vừa mới đến San José. Bạn sẵn sàng và tận tình giúp đỡ tôi lúc ban đầu, cũng như gửi thiệp chúc mừng Giáng Sinh và Năm Mới cho gia đình tôi cách đây 33 năm.

Đây cũng là tấm thiệp đầu tiên, mà tôi nhận được trong mùa Giáng Sinh đầu tiên năm 1992 và Năm Mới 1993.

Thiệp bạn Nguyễn Xong Kiệt gửi cho tôi vào Thứ Năm, ngày **24 tháng 12, năm 1992.**

Trần Đình Phước

(San José, CA - Mùa Giáng Sinh năm 2025)